

er bleven fængslet paa en Tid, da Rigsda-
gen er samlet, og uden at Thingets Samthffe-
er indhentet.

Sad: Jeg anser det ogsaa for rigtig
ikke at udstrække disse Forhandlinger mere
end nødvendigt er; men ligesom jeg har an-
set det for nødvendigt, da der egentlig ikke
tidligere har foreligget nogen virkelig Be-
tænkning fra den Side, hvortil jeg hører,
dog at fremsætte de væsentligste og som det
forekommer mig afgjøvende Grunde for
denne Opfattelse, Mindretallet har af Grund-
lovens § 57, og har fundet nødvendigt dog
at nedskrive en bestemt Motivering af mit
Standpunkt, saaledes anser jeg det ogsaa for
nødvendigt at paavise, hvorledes jeg paa ingen
Maade kan antage, at de Indvendinger, som
ere fremførte af Flertallet, have nogen virk-
lig Værdi og derfor kunne have nogen Ind-
flydelse paa den Opfattelse af Grundlovens
§ 57, som Mindretallet formener at maatte
gjøre gjældende. Ordføreren for det ærede
Flertal udtalte jo nylig, at man maatte jo
vel huske paa, at det, der var Strid om,
det var ikke om, hvorvidt nu Folkethings-
manden kunde fængsles eller ikke fængsles,
men Striden gjaldt kun dette, om han kunde
fængsles i den Tid, da Rigsdagen var sam-
men, eller ikke. Jeg skal tillade mig at
supplere denne Udtalelse dermed, at det, der
er Strid om, det er jo ikke, hvorvidt han
kan fængsles eller ikke fængsles, thi Min-
dretallet mener jo, lige saa vel som den
ærede Ordfører mener, at der er Tilfælde,
hvor han ikke kan fængsles, men Striden er
om, hvorvidt han i alle Tilfælde ikke kan
fængsles, naar Rigsdagen er samlet, eller
hvorvidt der kun er visse Tilfælde, hvor
han kan fængsles, og andre, hvor han ikke
kan fængsles, med andre Ord om Ordet
„fængsles“ i Grundlovens § 57, maa op-
fattes som betydende Varetægtsfængsel alene
eller betydende baade Varetægtsfængsel og
Straffefængsel, det er derom, at Striden
dreier sig, og Andet er det ikke. Naar den
ærrde Ordfører ogsaa nu udtalte, at der
kunde ikke være Tvivl derom, da Ministeren
selv havde udtalt, at naar det ikke forelaa
særlige Hindringer for en saadan Fæng-
sling, saa skulde den iværksættes lige strax,
men at en saadan særlig Hindring var jo
Grundlovens § 57, saa skal jeg dertil ganske
simpelt udtale, at det betyder jo forsaavidt al-
deles Intet, thi forsaavidt den Anstuelse maatte
findes at være rigtig, som jeg vedkjender mig,
saa er der jo ingen Hindring i Grundlovens § 57,
saafremt derimod den Anstuelse er rigtig,
som ærede Herren af Flertallet ved-
kjende sig, er der en Hindring i § 57, og vi

komme altsaa tilbage atter igjen til dette,
at det, der er Strid om, er om dette, hvor-
ledes Ordet „fængsles“ i Grundlovens § 57,
skal opfattes. Der har jeg tilladt mig at
anføre forskjellige Grunde, hvorfor jeg me-
ner, at det ikke kan være Tale om Andet
end Varetægtsfængsel. Disse Grunde have
saa det ærede Flertal søgt at imødegaa,
men jeg skal nu med nogle Bemærkninger
tillade mig at paavise, at jeg ikke skjønner,
at denne Imødegaaelse er holdbar. Flertal-
tallet begynder med at udtale, at Ordet
„fængsles“ bruges — som Mindretallet
ogsaa indrømmer — i Lovsproget baade om
Straffefængsel og om Varetægtsfængsel.
Denne Udtalelse er jeg fuldstændig enig med
Flertallet i, undtagen i en Ting, og det er
dette, at man udtrykker sig saaledes, at det
er en Indrømmelse af Mindretallet. Mindre-
tallet har aldeles ikke gjort nogen som helst
Indrømmelse paa dette Omraade, thi Mindre-
tallet har altid paastaet — og det er jo
netop Udgangspunktet for Mindretallets
Standpunkt — at Ordet i Lovsproget bru-
ges snart i den ene, snart i den anden Be-
tydning og snart omfattende begge Arter af
Fængsel. Det er ingen Indrømmelse, men
det er netop Udgangspunktet for hele Mindre-
tallets Standpunkt, men forøvrigt har jeg
ikke videre dertil at sige, thi vi ere jo enige,
altsaa forsaavidt er der ingen Grund til at
opholde sig yderligere derved. Men Uenig-
heden kommer ganske vist i høj Grad frem,
saa snart vi gaa videre. Naar Flertallet til-
føjer følgende Ord: „og naar det ikke med
uomtvistelig Klarhed fremgaar af vedkommende
Lovsted, at der kun skal tænkes paa den ene
Art af Fængsling, maa det derfor nødvendig-
vis omfatte begge Arter“, maa jeg sige,
at denne Slutning er aldeles ulogisk, det er
en Slutning, man aldeles ikke kan gjøre;
hverken i Almindelighed eller af Lovsproget
kan man gjøre den Slutning, at naar et
Ord snart kan bruges i en Betydning, snart
i en anden og snart omfattende begge, maa
det være brugt i den tredje Betydning, naar
ikke det Modsatte udtrykkelig siges. Men den
logiske Slutning er en ganske anden; det er
den, at ingen af Betydningerne i og for sig
har mere Formodning for sig for at være
den rette end en af de andre Betydninger.
Det er den korrekte Slutning; ingen af dem
har mere Formodning for sig end enhver
sommelst af de andre i og for sig; men det,
der der maa være det Afgjøvende, er det
Forhold, der er Tale om, hele den Sammen-
hæng i hvilken Ordet benyttes der, og
endelig Alt det, der forøvrigt findes i Tex-
ten ved Siden af, og som kan oplyse, hvad
der er den rette Betydning, og hvad der ikke